

Hồi Thứ Ba Mươi Bốn

TIỀN CẢNH TẠI NHÂN GIAN

C hính Kim Nhất Phàm cũng muốn biết tỳ nữ áo xanh có vũ công hay chẳng, và nếu có thì đạt đến trình độ nào nên y ngẩng mặt lên trời cười lớn:

– Hay lắm, nếu như cô nương làm được điều đó thay tại hạ thì tại hạ sẽ tâm phục khẩu phục vô cùng.

Tỳ nữ áo xanh điềm nhiên nói:

– Kim đại gia xin tha lỗi cho tiểu tỳ vô lễ.

Kim Nhất Phàm cười nói:

– Cứ xuất thủ, tại hạ không hề phiến trách.

Tuy bên ngoài có hào khí, tỏ rõ là người đại lượng nhưng thâm tâm Kim Nhất Phàm không tránh khỏi sự bất mãn, rồi từ chỗ bất mãn sinh ra giận, y thầm nghĩ:

– Con tiểu liễu đầu này thật coi trời bằng vung, ta phải sửa cho y thị một trận mới được.

Y ngậm vận công, chuẩn bị song chưởng, đôi mắt sang ngồi nhìn tỳ nữ áo xanh.

Tỳ nữ áo xanh điểm một nụ cười nói:

– Kim đại gia chú ý nhé, tiểu tỳ xuất thủ đây.

Nàng chồm người tới, đưa cánh tay ra chộp vào hông Kim Nhất Phàm.

Kim Nhất Phàm không nhích động thân hình, chỉ đưa cánh tay hữu lên choàng qua bên tả, chặt nhẹ xuống. Y nhắm đúng mạch cổ tay của nữ tỳ, kẻ không biết võ công mà trúng phải cú chặt nhẹ đó ít nhất cũng sẽ phải thoái hậu mấy bước, tề đại cánh tay mất một lúc.

Sở dĩ đánh nhẹ là vì Kim Nhất Phàm e dè tỳ nữ áo xanh không biết võ công, va chạm mạnh thì quá bất tiện.

Nào ngờ bàn tay của tỳ nữ áo xanh đến cách sợi nhuyễn tiên khoảng năm tấc thì đột ngột dừng lại, thành ra cú chặt của Kim Nhất Phàm rơi vào khoảng không. Đúng lúc đó tỳ nữ áo xanh mới nhẹ nhàng móc sợi nhuyễn tiên ra, nàng nhoẻn miệng cười nói:

– Đa tạ Kim đại gia đã nhân nhượng cho tiểu tỳ.

Bạch Thiếu Huy giật mình thầm nghĩ:

“Tỳ nữ áo xanh này thân thủ thật không thể coi thường”.

Mặt Kim Nhất Phàm đỏ bừng một thoáng rồi y bật cười ha hả nói:

– Tại hạ bình sanh chưa hề biết phục ai, nay thì phục cô nương đó.

Tỳ nữ áo xanh vội nói:

– Kim đại gia không bắt tội đã là may mắn cho tiểu tỳ lắm rồi, có đâu lại dám nhận lời khen đó.

Kim Nhất Phàm cao giọng nói:

– Chiếc nhuyển tiên đó xin cô nương cứ giữ lấy, khi nào tại hạ tài nghệ bằng người thì mới dám đến lấy lại.

Nói xong y bước ngay lên thang lầu. Tỳ nữ áo xanh vội gọi:

– Kim đại gia xin hãy thư thả một chút.

Kim Nhất Phàm quay lại, gần giọng nói:

– Cô nương còn điều gì dạy bảo ư?

Tỳ nữ áo xanh điềm nhiên nói:

– Xin Kim đại gia hiểu cho, tiệc rượu do công chúa mời chẳng lẽ Kim đại gia lại định phơi bụng lồ lộ?

Kim Nhất Phàm cau mày nói:

– Tại hạ bốn mùa trong năm, bất kể thời tiết, khi giao tiếp với ai cũng để bụng trần, vả lại bày bụng ra mà dự tiệc thì có chi sai vậy?

Tỳ nữ áo xanh mỉm cười nói:

– Kim đại gia là bậc kỳ hiệp tung hoành giang hồ, đó quả là điều đáng nể phục. Song nếu là đối với nam nhân thì Kim đại gia để mình trần cũng chẳng sao, còn chủ tiệc kỳ này lại là công chúa, là nữ nhân, vì vậy có lẽ không được thanh nhã cho lắm. Huống chi trong Hoán Hoa Cung chỉ toàn là nữ nhân...

Kim Nhất Phàm sượng sùng gật đầu ngắt lời:

– Cô nương nói phải.

Y liền cài khuy áo lại, không đợi tỳ nữ áo xanh nhắc thêm nữa.

Tỳ nữ áo xanh cười tươi nói:

– Giờ thì xin mời Kim Nhất Phàm cứ tự nhiên lên lầu.

Kim Nhất Phàm ngẩn cao mặt, cười lớn:

– Muốn uống được chén rượu đêm nay quả thật là lắm công phu, vì vậy ta phải uống cho thật đã, thật say mới được.

Bạch Thiếu Huy nhận thấy Kim Nhất Phàm thản nhiên như thường, không hề để bụng thù hằn nuôi hận với tỳ nữ áo xanh thì bất giác nể phục y có đầy đủ bản sắc anh hùng, quả xứng là hào kiệt. Bổng chàng lại nghĩ:

“Hành động của y tại sao lại trùng hợp vừa khéo với ý “tùy ngộ nhi an” của Cửu Nghi Tiên Sinh đến vậy? Thật sự là trùng hợp ư?”

Lúc này mọi người đã lên đến gian phòng trên đầu cầu thang. Đó là một gian phòng khá rộng dùng làm chỗ tiếp tân, được trang trí cực kì hoa lệ, nơi bàn tiệc có tám ghế.

Bạch Thiếu Huy thầm đếm đoàn người thì thấy có bảy người, vì vậy chàng đoán chiếc ghế còn lại hẳn là dành cho Hoán Hoa công chúa. Chàng lắc đầu thầm nghĩ:

“Không thể hiểu nổi nàng công chúa thần bí này là ai, sao có thể dự đoán đúng được số người dự tiệc? Chắc là đã theo dõi cử động của Vương Lập Văn ngay từ đầu, mà đã theo dõi thì chắc chắn là phải có âm mưu gì đó? Âm mưu đó thế nào?”

Hai thiếu nữ cung trang vòng tay nói:

– Xin mời quý vị ngồi, chúng tôi sẽ thỉnh công chúa ra ngay.

Nói xong họ quay lưng đi ngay, bọn Vương Lập Văn vừa ngồi xuống thì đã có bốn thiếu nữ tiến ra rót trà.

Bạch Thiếu Huy vừa nhấm nháp trà vừa liếc mắt theo dõi thái độ của tứ đại công tử. Chàng vô cùng ngạc nhiên khi thấy họ có thái độ cực kì thản nhiên, không hề tỏ ra lo lắng chút nào, trong giờ phút này mà có được thái độ trầm tĩnh như vậy thì họ quả đã luyện được công phu hàm dưỡng cực kì thâm hậu.

Bỗng nghe tiếng châu ngọc khua động sau bức rèm rồi có tiếng chân bước ra, tám thiếu nữ cung trang đang ủng hộ một thiếu nữ có nhan sắc tuyệt vời xuất hiện.

Thiếu nữ đó mặc chiếc áo lông ngỗng vàng nhạt, có dáng dấp như tiên nữ giáng trần, tưởng chừng như hóa công đã dành mọi chất thẩm mỹ trên đời để tạo ra một tạo vật vô cùng hoàn mỹ, đến như Tường Vân dù nổi tiếng nhan sắc khuynh thành mà cũng phải mờ nhạt trước nhan sắc của thiếu nữ đó.

Không cần giới thiệu thì mọi người cũng biết đó là Hoán Hoa công chúa, tất cả không hẹn mà đồng loạt đứng lên. Bạch Thiếu Huy ngẫm quan sát sắc diện của thiếu nữ thì nhận thấy có một vầng thanh khí lơ mờ kì quái bao quanh gương mặt kiều diễm của nàng.

Vương Lập Văn vòng tay hướng về thiếu nữ, điểm một nụ cười:

– Nếu tại hạ không lầm thì cô nương chính là Hoán Hoa công chúa, bọn tại hạ thật vinh hạnh được cô nương mời đến đây.

Thiếu nữ áo vàng chớp chớp mắt, cười nhẹ đáp lễ:

– Từ lâu đã nghe tiếng tứ đại công tử đất Thành Đô đều là những người phong lưu văn nhã, cứ mỗi năm đến kỳ Hoán Hoa Nhật thì lại tổ chức cuộc vui náo

nhật bên dòng Cẩm Giang, tôi hết sức ngưỡng mộ đại danh và mơ ước được một lần diện kiến. Nay mới có dịp nên đã tổ chức một tiệc rượu nhỏ để tiếp đón cao nhân, xin mời các vị cùng ngồi xuống ta đàm đạo cho thỏa lòng.

Mọi người cùng ngồi xuống, Hoán Hoa công chúa nói:

– Tôi nghĩ rằng các vị sẽ không từ chối cho tôi được có cái vinh hạnh biết cao danh của quý vị.

Vương Lập Văn nói:

– Tại hạ là Vương Lập Văn.

Rồi quay lại chỉ vào đoàn người, hắc giới thiệu tiếp:

– Đây là Tiền Xuân Lâm, Triệu Quân Lượng, Trác Duy Hòa...

Hắc nói đến ai thì người đó lại vòng tay cúi đầu chào hỏi. Hoán Hoa công chúa tỏ vẻ hân hoan nói:

– Tứ đại công tử đất Thành Đô đều có mặt, thật là vinh hạnh cho tôi lắm.

Nàng đảo mắt nhìn ba người còn lại đoạn nói:

– Còn các vị này thì chắc đều là bằng hữu của công tử phải không?

Kim Nhất Phàm không đợi Vương Lập Văn giới thiệu đã buột miệng nói:

– Tại hạ là Kim Nhất Phàm, một kẻ thô lỗ nhất trên đời.

Hoán Hoa công chúa cười nói:

– Nghe bọn tỳ nữ nói thì dường như các hạ còn có ngoại hiệu là Kim Mao Hồng?

Kim Nhất Phàm thoáng đỏ mặt:

– Là do mấy vị bằng hữu vui tính gán cho cái ngoại hiệu đó, mong công chúa đừng cười cho.

Vương Lập Văn đưa tay chỉ Bạch Thiếu Huy nói:

– Đây là Bạch huynh, một hảo hữu mà tại hạ vừa kết giao, quê quán tại Cô Tô. Bạch huynh là một bậc tài tử, viễn du tại Thành Đô, trùng hợp lại đúng vào kỳ Hoán Hoa Nhật.

Hoán Hoa công chúa nhìn Bạch Thiếu Huy điểm nụ cười tươi nói:

– Bạch tướng công giá lâm Thành Đô, làm cho lễ Hoán Hoa thêm phần rực rỡ, mà Hoán Hoa Cung cũng nhờ đó tăng thêm vẻ huy hoàng với sự hiện diện của vị thượng khách.

Nàng lộ vẻ hân hoan thật sự, đôi má thoáng ửng hồng theo niềm hân hoan bộc phát.

Bạch Thiếu Huy ngẩng mặt nhìn nàng, bốn mắt vừa chạm nhau thì chàng bất giác giật nảy mình, vội quay mặt qua nơi khác tránh ánh mắt đó, đoạn nghiêm

trang thốt:

– Công chúa nói quá lời, tại hạ không khỏi hổ thẹn.

Hoán Hoa công chúa mỉm cười, nhìn qua Tường Vân nói:

– Vị tử tử này...

Vương Lập Văn vội đáp:

– Đây là Tường Vân cô nương...

Hắn chưa kịp nói hết thì Hoán Hoa công chúa đã ngắt lời:

– A! Thì ra đây là Tường Vân tử tử, bậc đa tài đa nghệ lừng danh đất Thành Đô, thật là vinh hạnh cho tôi quá.

Tường Vân khép nép nói giọng khiêm tốn:

– Công chúa quá lời rồi.

Hoán Hoa công chúa vỗ tay ba cái, lập tức có bốn thiếu nữ cung trang bưng vào các món ăn cực kỳ hấp dẫn. Hoán Hoa công chúa đứng lên, nhìn mọi người nói:

– Xin các vị cứ tự nhiên, trong lúc vội vàng không thể chuẩn bị đầy đủ món ngon để đãi khách, nếu có gì thiếu sót thì mong các vị lượng thứ cho. Với tư cách chủ nhân, tôi xin mời quý vị cùng tôi cạn hết ly đầu tiên này.

Bốn thiếu nữ cung trang lập tức rót rượu vào các ly, mọi người lập tức nâng ly uống cạn.

Hoán Hoa công chúa vừa uống vừa đưa mắt khẽ nhìn Bạch Thiếu Huy, dường như nàng có biệt nhãn đối với chàng, hơn hẳn những người khác.

Bạch Thiếu Huy nhận thấy đây là loại rượu cực kỳ trân quý, liếc sang tứ đại công tử thì thấy họ chẳng e dè gì nên chàng cũng một hơi cạn chén rượu.

Kim Nhất Phàm uống xong thì chép miệng tán thưởng:

– Tuyệt diệu, rượu này thật như quỳnh tương ngọc dịch, tại hạ tuy cả đời chìm đắm với rượu nhưng thật sự đây là lần đầu tiên được nếm một ly rượu ngon như thế.

Một thiếu nữ cung trang nghe thấy y nói thế liền lập tức rót thêm cho y một ly rượu, Kim Nhất Phàm cũng không ngần ngại gì, lập tức cạn hết.

Triệu Quân Lượng tiếp lời Kim Nhất Phàm:

– Kim huynh nói rất chí lý, rượu này quả thật là vô cùng quý giá.

Hoán Hoa công chúa cười nhẹ nói:

– Muốn cất rượu này thì phải tìm đủ trăm hoa, lấy nhụy sau đó dùng nước Hoán Hoa Tuyền rửa cho thật sạch mà chế biến theo phương pháp đặc biệt, vì vậy nó còn có tên là Bách Hoa Quỳnh Tương.

Nàng liếc nhìn một cái, hai thiếu nữ cung trang lập tức rót đầy hai ly rượu nữa cho Kim Nhất Phàm và Triệu Quân Lượng.

Bạch Thiếu Huy thăm nghĩ:

“Hoán Hoa công chúa này quả thật có lai lịch không tầm thường, giàu sang, tỳ nữ lại có võ công cực cao, nhưng thật khó mà đoán biết được lai lịch”.

Qua ba tuần rượu, từ sau chiếc bình phong bỗng vọng ra tiếng nhạc rất du dương, con thuyền cũng đã chuyển động, xuôi theo dòng lướt đi.

Triệu Quân Lượng cười to nói:

– Rượu là tiên phẩm, nhạc là tiên điệu, lân thuyền là tiên cung, quả thật trong tình cảnh này thì không thể không say cho được.

Kim Nhất Phàm nãy giờ nốc rượu tì tì nên bắt đầu chệnh choáng, y cởi nút áo, phơi ra đầy ngực lông lá xôm xòa nhìn Triệu Quân Lượng cười nói:

– Triệu huynh say chưa?

Triệu Quân Lượng lắc đầu nói:

– Say thì quả có say, nhưng mà say vì cái khác, chứ mấy giọt rượu đó sức mấy mà làm gì được ta chứ.

Kim Nhất Phàm thách:

– Vậy ta tiếp tục thi rượu được không?

Triệu Quân Lượng cười lớn nói:

– Tất nhiên.

Cả hai cùng nâng chén uống thi, chén cạn thì đã lập tức được người châm cho đầy. Họ thản nhiên so bày tửu lượng, quên bẵng mất mình chỉ là ở địa vị khách tân.

Mọi người cũng lần lượt mời rượu nhau.

Bỗng nhạc khúc đằng sau tấm bình phong thay đổi từ du dương từ sang dập dồn hối hả. Tiền Xuân Lâm nâng chén rượu lên, vừa nhâm nhi vừa để ý âm điệu. Y nhìn Vương Lập Văn cười nói:

– Hình như đó là khúc Nghê thường phải không Vương huynh? Đêm Hoán Hoa Nhật này thật là có ý nghĩa đó.

Mọi người lần lượt xóa bỏ dè dặt, uống rất nhiều, Hoán Hoa công chúa cũng luôn luôn ân cần mời mọc nên cuối cùng thì ngay cả đến hai tay đại tửu lượng là Kim Nhất Phàm và Triệu Quân Lượng cũng phải nằm ngay đơ ra. Đèn đuốc trong phòng đột nhiên tắt phụt, gian đại sảnh chìm trong bóng tối mịt mờ.

Lân thuyền càng lúc càng lướt nhanh, tiến mãi tới, tiến mãi tới, chẳng bao lâu là mất dạng.

Trống điểm canh tư.

Vương công tử vẫn chưa trở về nhà, nhưng bọn gia nhân cũng không lấy làm hạ, vì thường là Vương công tử về rất khuya. mỗi lần về đều say khướt, phải có người dìu mới về được đến nhà.

Vương phủ đèn đuốc sáng choang, chỉ trừ có ngôi nhà phía đằng sau cùng là tối im ỉm, đó là chỗ định cư của lão phu nhân.

Trong lúc mọi người còn đang ngủ thì bỗng có một bóng đen nhảy qua tường vào khuôn viên, từ từ tiến tới, là một ông già độ lục tuần, vận chiếc áo dài màu đen.

Bóng người đó vừa tới bậc thềm thì lập tức trong bóng tối có một giọng nói nhẹ nhàng vọng ra:

– Ai?

Lão già cười nói:

– Tử Quyên cô nương phải không? Lão phu là Nghe Trường Lâm có việc khẩn cấp muốn báo cáo với phu nhân.

o O o